

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Bogumiły Drozdowskiej,
w sprawie

- D. K. skazanego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

- D. M. skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 października 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 grudnia 2011 r.,

**1. pozostawia bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego D.
K.;**

**2. oddala kasację obrońcy skazanego D. M. jako oczywiście
bezzasadną;**

**3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu
skazanego D. M. adw. P. T. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 738 zł
(siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% VAT, z tytułu
wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% VAT, z tytułu obrony z urzędu skazanego D. M. przed Sądem Najwyższym;

5. nie uwzględnia wniosku obrońcy z urzędu skazanego D. K. adw. A. P. o zasądzenie kosztów z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji ;

6. zwalnia skazanych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

D.K. wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 grudnia 2011 r., IV K .../09 został skazany za popełnienie dwóch przestępstw, za które wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Na poczet tej kary, na mocy art. 63 § 1 k.k., zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 3 lipca 2009 r. do dnia 16 września 2011 r.

W apelacji od wyroku Sądu I instancji obrońca oskarżonego podniosła szereg zarzutów, w tym obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 607f k.p.k. poprzez niezaliczenie pełnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej D. K. kary pozbawienia wolności, tj. od marca 2008 r. do dnia 16 września 2011 r., a zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu od dnia 3 lipca 2009 r. do dnia 16 września 2011 r. Podnosząc ten zarzut obrońca wniosła o zaliczenie oskarżonemu D. K. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności pełnego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od marca 2008 r. do 16 września 2011 r.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25 października 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w części dotyczącej wysokości zasądzanego na rzecz obrońcy oskarżonego wynagrodzenia, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do D. K. utrzymał w mocy. W uzasadnieniu wyroku wskazano, że zgromadzone w aktach sprawy dowody nie dają jednoznacznej odpowiedzi co do okresu, ewentualnie podlegającego wnioskowanemu przez obrońcę zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Okoliczność ta będzie musiała być rozstrzygnięta przez Sąd Okręgowy w L., który w

razie potrzeby będzie orzekał w trybie art. 420 k.p.k., co zapewni też stosowną ewentualną kontrolę odwoławczą takiego orzeczenia.

Kasację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego D. K. Zarzucając rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 607f k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 458 k.p.k. polegającą na nierozważeniu wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym obrońcy skazanego, jak również zaniechaniu rozpoznania przez Sąd odwoławczy przedmiotowej sprawy pod kątem rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, a w konsekwencji zaaprobowanie wadliwej decyzji Sądu Okręgowego w zakresie błędnego zaliczenia skazanemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary, co skutkowało przeprowadzeniem niepełnej i wadliwej kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 458 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia wszechstronnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego i zaniechanie wyjaśnienia z urzędu istotnych dla sprawy okoliczności, to jest ustalenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego poza granicami Polski w związku z realizacją wydanego wobec niego europejskiego nakazu aresztowania podlegającego zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec D. K. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie;

obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Apelacyjnego jak również orzeczenia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o uchylenie orzeczenia Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Generalnej, na rozprawie kasacyjnej, wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. K. jest niedopuszczalna z mocy prawa i dlatego została pozostawiona bez rozpoznania.

Analiza treści obu zarzutów kasacji wskazuje, że dotyczą one tego samego zagadnienia, tj. nieprawidłowego zaliczenia skazanemu faktycznego okresu pozbawienia wolności na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kar zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a więc również, na co wskazuje art. 607f k.p.k., okres faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie jest obligatoryjne i winno być zawarte w wyroku, na co wskazuje art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Jeżeli jednak wyrok nie zawiera tego rozstrzygnięcia lub zawiera błędne rozstrzygnięcie, sąd orzeka o tym na podstawie art. 420 § 1 lub § 2 k.p.k. postanowieniem na posiedzeniu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. I KZP 33/08, OSNKW 2009, z. 5, poz. 32). Skoro więc zauważone przez skarżącą naruszenie art. 63 § 1 k.k. możliwe jest do naprawienia w zwykłym trybie, przewidzianym w art. 420 § 2 k.p.k., do którego odpowiednio stosuje się przepis art. 420 § 1 k.p.k., to brak podstaw prawnych do korygowania wyroków wydanych w sprawie w drodze nadzwyczajnej, czyli kasacji. Wzruszanie wadliwych orzeczeń w trybie kasacji powinno mieć miejsce wówczas, gdy brak jest innych środków prawnych ich korygowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2011 r., sygn. II KK 125/11, LEX nr 1084713). Powyższe prowadzi do wniosku, że kasacja od prawomocnego wyroku w zakresie w jakim istnieje możliwość skorygowania go w trybie art. 420 § 2 k.p.k. w zw. z art. 420 § 1 k.p.k., poprzez wydanie postanowienia uzupełniającego, jest niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2009 r., sygn. V KK 397/08, LEX nr 491143).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy pozostawił bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego D. K. Takie rozstrzygnięcie spowodowało, że nie został uwzględniony, zawarty w kasacji, wniosek obrońcy z urzędu tego skazanego adw. A. P. o zasądzenie na jej rzecz kosztów wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji. Sąd Najwyższy prezentuje konsekwentne stanowisko, że sporządzenie i wniesienie kasacji, która okazuje się w ogóle niedopuszczalna, nie upoważnia takiego adwokata z urzędu do żądania wynagrodzenia za te czynności. Skarb Państwa nie może ponosić kosztów wadliwych czynności procesowych, a dokonanych przez podmiot fachowy,

powołany specjalnie po to, aby do wadliwości takich nie dopuścić i uchronić stronę przed ich proceduralnymi skutkami (por. postanowienia: z dnia 17 lutego 2005 r., sygn. IV KK 418/04, LEX nr 223047; z dnia 24 kwietnia 2007 r., sygn. IV KK 98/07, LEX nr 301157).

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.